

“La demagògia ens està devorant”

JOSEP MARTÍ BLANCH (L'AMETLLA DE MAR, 1970)
Periodista. Ha escrit ‘Com vam guanyar el procés i vam perdre la república’ i ‘Ets de dretes i no ho saps’. Escriu a *El Periódico*

Com a comunicador ha fet gairebé tots els papers de l'auca, per a tornar altre cop al començament, a fer de periodista.

Dins d'una vida en caben moltes, tant en el pla professional com en el personal. Si tens sort, amb els anys, poden alinear-se els astres i acabar fent allò que més t'agrada.

Va debutar en l'assaig polític fa 12 anys amb *Ets de dretes i no ho saps*. Manté encara l'existència d'aquella impostura?

La humanitat és tota ella una impostura. Cada vegada estic més a prop de la tesi que diu que el llenguatge s'empra més per a mentir que per a dir la veritat. Fa dotze anys, amb el tripartit, veies un discurs públic que anava per un costat mentre els comportaments individuals anaven per un altre. Les coses no només no han canviat sinó que s'han agreujat. No parlo de *fake news*, sinó de debats sostinguts sobre arguments fal·laços. La demagògia ens està devorant.

En la línia del que apunta el llibre, molts es definixen avui com a liberals d'esquerres per a quedar bé amb tothom.

La llibertat és cosa de superpersones. Els llops tenen una vida més divertida, però hi ha dies que no mengen i passen fred. La majoria està més a prop del ramat. Ser gregari és molt més còmode, fins i tot quan et porten a l'escorxador. En política, estar al ramat exigeix dir de pensar per tu mateix. Tothom s'omple la boca d'esperit crític però ningú qüestiona res. Ho estem veient ara amb la Covid.

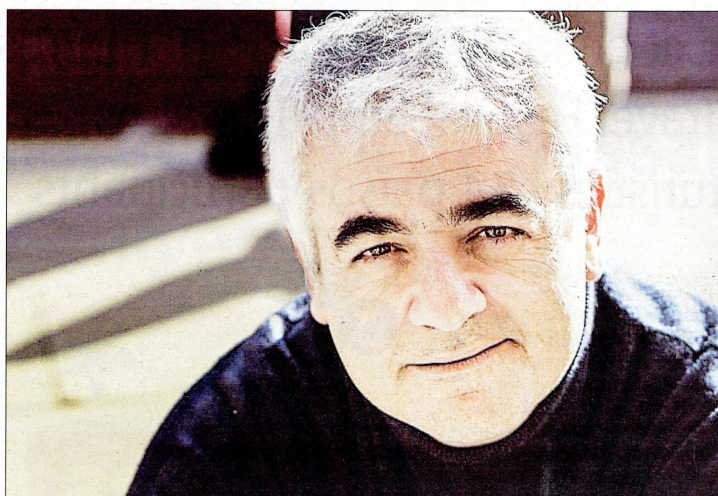
Per què tant de paternalisme en el discurs polític?
El problema del paternalisme en política és que el demana la gent. Estem en un món amb moltes minories ben organitzades i polítics molt febles que es passen el dia mirant de complaure nínxols de votants, en comptes de preocupar-se per l'interès general.

Com a membre del Govern (2011-2016) va ser testimoni privilegiat d'esdeveniments que ajuden a entendre on som avui. Com va viure el moment en què la CUP va apartar Artur Mas de la Presidència de la Generalitat?

Amb gran decepció perquè va ser un error polític. Donar les claus del procés a la CUP va implicar posar al mig de la pista de ball la desobediència i la insubmissió, que és el que ha fet embarrancar el procés. Allò va *cuperitzar* l'independentisme perquè es va naturalitzar un grup d'extrema esquerra antisistema i es va desplaçar l'eix parlamentari.

El país està pendent d'una convocatòria electoral que fa mesos que sembla imminent. Estem davant d'una nova crida de l'“ara o mai”?

Si de cas serà una crida *fake*. ERC va portar Puigdemont al precipici amb les 155 monedes de plata i ara veiem el mateix en sentit contrari. La direcció d'ERC ha decidit que cal més temps, negociació, eixamplar la base,.... Mentre a JxCAT hi ha un gran desencanx entre el discurs per a anar a eleccions i els quadres que hi ha per sota, que han fet una aposta professional, pensant que tindran feina més fàcilment. Però ningú a JxCAT ni a ERC pensa que la independència es farà demà.

Tornarà a guanyar pes l'eix ideològic per sobre del nacional?
Això no és Escòcia i no tenim un Scottish National Party, que allí és l'única opció independentista. Allà no hi ha tants càrrecs a repartir com aquí. Si tothom té clar que la independència va per llarg, és important saber si dones el teu vot a qui defensa el model concertat de salut i educació, a qui vol pujar impostos o a qui aposta perquè la gent tinga dret a ocupar habitatges. Els votants farien bé de llegir-se els programes electorals.

ERC es referix sovint a JxCAT com l'espai postconvergent, mirant de prendre distància dels que veuen el partit de Puigdemont com a punt de trobada de gent de tot l'espectre ideològic, també de l'esquerra.

JxCAT és punt de trobada per a tothom, com la majoria de projectes nacionalpopulistes, diguem-ne Salvini, Trump o Brexit, perquè ideològicament no són res. A JxCAT hi pot coincidir gent que vol pujar i abaixar impostos, per exemple.

La pax romana de l'antiga CiU ha esclatat i ara antics companys de viatge són l'enemic a batre.

CiU ha estat un partit amb l'estómac molt petit per a afrontar el conflicte. Un partit que ha governat 23 anys dixa un llegat, però els hereus, en comptes d'assumir-lo i refer-lo, han decidit calar-li foc. No han sabut digerir la corrupció ni les retallades. No han volgut sanejar-se ni fer-ho veure, per això faran les tombarelles necessàries per no deixar mai el poder.

L'independentisme no creix, però l'alternativa tampoc. Estem condemnats a tenir el país dividit eternament?

Serà així mentre l'agenda política no canvie. L'independentisme faria bé de no abonar-se a la idea que el preu del pis no baixa mai. No pots donar per fet

que si el suport a la independència ha passat del 17% al 48%, ja mai més tornarà a baixar. No es tracta només d'eixamplar la base, sinó de no perdre-la. I ningú treballa sobre este escenari.

Creu que Pedro Sánchez té marge de maniobra per a pactar res amb l'independentisme?

Sánchez no creu en res. És un professional de la política en sentit estricte. Vendria els pares per a ser president. I això és un avantatge per a qui espera que es moguen coses. Però no serà per voluntat pròpia. No estem a prop d'un referèndum pactat, perquè els canvis de base són lents i el camí és llarg. Una taula de negociació amb referèndum no més servix a Torra per a fer campanya i demostrar que políticament és un zero a l'esquerra.

Els bascos, bo i tenint un punt de partida molt millor que Catalunya, han apostat per eternitzar la dinàmica del peix al cove.

Ni en el temps de les pistoles, l'Estat va percebre la secessió d'Euskadi com una amenaça real. A Catalunya, sí. La classe dirigent basca és més hàbil que la catalana. Aquí tenim un problema d'actius polítics i intel·ligència política; a canvi, tenim voluntarisme i pit i colló.

Vostè va ser secretari de Comunicació del Govern. Els mitjans públics estan al centre del debat, amb fortes crítiques malgrat tenir grans audiències.

Els dos milions d'independentistes no tenen alternativa a TV3. Per tant, l'audiència no és argument per a dir que fas una bona tele. Hi han coses que és fan bé, d'altres no tant. L'*infotainment* és millorable.

Deia al principi que torna a fer de periodista, fent anàlisi política a *El Periódico*. És optimista sobre el futur del nostre ofici?

S'està perdent talent. Per a ser bon periodista cal sumar anys, ser curiós i tenir ganes d'aprendre. I això val diners. Sense talent i experiència les coses no surten bé. I quan no es pot pagar, el producte resultant només pot ser voluntariós.

Continua passant a la Cala llargues temporades. Ens queixem sovint, però a l'Ebre s'hi viu bé.

Em desespera el grau de victimisme que hi veig i que identifico més amb un complex d'inferioritat. L'ebre, si li ve de gust, ha de sortir a menjar-se el món perquè no és més ni menys que els altres. Ens cal treball i ambició.

“JxCAT és punt de trobada ideològic per a tothom, com la majoria de projectes nacionalpopulistes, diguem-ne Salvini, Trump o Brexit”

“No pots donar per fet que l'independentisme no recularà. No es tracta només d'eixamplar la base, sinó de no perdre-la”

“Em desespera el grau de victimisme a l'Ebre, que jo associó més a un complex d'inferioritat. Ens cal treball i ambició”